



MERCÈ HUERTA

# DEvesa

Devesa.— Navego pel mar dels plàtans de la Devesa. M'enfonso en les seves ones verdes i imponents com una vela vinclada per la força abassegadora d'aquest mar arbori. En la penombra de la matinada clapotejo com un naufrag sense rumb i esdevinc una presència muda i erta: la immensitat implacable d'aquest mar em xucla l'escalfor del cos, m'immobilitza i em converteix en la desferra inútil d'un rai ancorat als troncs grisos i monòtons de la riba. Fins que, lentament, tot el mar d'un verd desvirtuat, s'il·lumina, es desdibuixa i desapareix. I el sol, cada vegada més alt, va tenyint les fulles encara esclarissades d'una brillantor intensa i penetra pels plecs dels arbres i els amanseix i els dota d'una calidesa natural.

El temps s'atura en el vèrtex que tracen els plàtans i s'eternitza en les capçades que tenen regust de llum. I si abaixo els ulls, els troncs esdevenen, sota la pell de camuflatge, cossos gruixuts, voluminosos, que conjuminen l'antiguitat i la força, l'elegància i la sobrietat. La llisora d'aquests cossos només és interrompuda per esvorancs que es mostren impúdics, com boques obertes, com ulls dessagnats migpartits pel ganivet esmolat d'una mà enèrgica i cruel. Les nines d'aquests ulls són caus de teranyines que abraçen fulles seques i algun insecte mort, atrapat a la tomba plàcida que li ha guarnit la pregonesa del tronc.

Les arrels, quadernes que s'escampen traçant formes enigmàtiques, es claven al terra amb dits vigorosos, zigzaguegen entre els grups de lliris que es baden com paperines delicades tot alzinant-se entre el munt de fulles espargides que formen pisos estratificats. Els esbarzers, companys fidels de les arrels molsudes dels plàtans, recorren el sòl i s'hi arrapen amb la sinuositat de la serp. L'olor de terra humida és penetrant i es barreja amb la puresa d'un aire que sembla aïllar-se del món, seduït per aquest recer que conformen els arbres.

Només quatre pedretes blanques clapegen el negre intens de les fulles caigudes que, a poc a poc, es desfiguren, s'esmicolen i esdevenen escorrancs tortuosos, rius de podridura que desemboquen, de forma gairebé imperceptible, al terra argilós. Aquests rierols de mort contrasten amb la verdor i la lluminositat de les fulles renascudes. Algunes tot just treuen el nas penjades al bressol de la branca tendra, preludi de la robustesa que li dona ran els anys.

I, de sobte, tot observant la naixó de fulles incendiades per la claror victoriosa, una visió inesperada i delirant em captiva: el campanar de la catedral amb l'àngel que el corona, vigilant, extàtic i majestuós, sedueix les capçades dels arbres, els troncs poderosos, les arrels insinuants i em transforma en la carcassa d'un bot revellit, en un rellotge extenuat entre els corriols evanescents, en una pura forma despullada, per dotar de màgia tot el que mai no podran observar els ulls: l'enigma alat del campanar de la catedral es bressa en el silenci espès i payout de la devesa i la lluminositat creixent s'extasia amb el misteri de l'instants.

Mentres-  
tant, els falciots comen-  
cen a xisclar. Travessen el cel i els  
seus crits es confonen amb els roncs re-  
mots dels cotxes. Un rossinyol refila incan-  
sable entre el clam discordat de tres garses  
que juguen a empaitar-se i rere meu tan sols  
queden ombres projectades com llances, ba-  
rrejant-se efímeres amb els troncs, formant  
voltes imperfectes, columnes inacabables de  
cera negra, vials que fistonegen el velam  
encès i turgent dels arbres.

MA. ROSA FONT